

ROTTERDAMMERS

In iedere Rotterdammer schuilt een uniek relaas. Journalist Elise Spetter tekent zo'n levensverhaal op uit het hart van de stad.

Hij timmerde aan de weg als kleermaker voor een Frans modemerik, maar raakte door het verlies van zijn vrouw mentaal en financieel aan de grond. Hasan Kaya (46) herpakte zich met zijn kleermakerij, waar zijn klanten voelen als familie. „Deze zaak heeft me alles gegeven.”

▲ Hasan Kaya in zijn zaak. „Mensen vertrouwen mij, ik laat ze nooit te veel betalen.” FOTO: JAN DE GROEN.

‘De klanten voelen als familie’

Op een dag rende een man de winkel in. Zijn trouwpak was gescheurd bij zijn kruis. Het gat was enorm. In de Arminiuskerk hiertegenover zou zijn bruiloft elk moment beginnen. De bruid stond buiten in haar jurk te wachten. De man wilde me extra betalen, als dank, maar voor spoedopdrachten vraag ik niet opeens meer geld. Service is alles. Zelfs een knoopje aanzetten doe ik gratis.

Dertien jaar geleden vond ik deze winkel via Marktplaats, overgenomen van een ouder echtpaar. Ik werkte toen in een kledingatelier naast Paleis Noordeinde, maar het idee om voor mezelf te beginnen bleef trekken. Mijn hart ligt in deze zaak. Soms voelt het alsof ik de halve stad ken. Mijn klanten voelen als familie. Als ik ziek ben, vragen ze meteen hoe het gaat en of ik iets nodig heb. Buren laten zelfs hun huissleutels achter als ze op vakantie gaan. Volgens mij liggen er wel zes sleutels in dat kastje. In mijn winkel zie je alle soorten Rotterdammers: voetballers, ministers, studenten, acteurs. Bram Peper kwam altijd langs met z'n chauffeur Henk. Dan bleef hij koffie-

drinken en praatten we over politiek en ons leven. Ik maakte vaak zijn pakken. Toen zijn gezondheid achteruitging, zag ik hem niet meer. Zijn dood raakte me enorm.

Tuis, ik groeide op in de Turkse stad Antep, was ik de enige man tussen vijf zussen. De jaren 80 waren economisch zwaar in Turkije. Mijn vader had een bedrijf, maar hij ging failliet. Ineens hadden we niets meer. Ik herinner me dat m'n moeder mij een briefje van 50 Turkse lira gaf om boodschappen te doen, maar ik raakte het onderweg kwijt. Huilend liep ik terug naar huis. Wat moest ik doen?

Opeens vond ik een briefje van 500 Turkse lira op de grond. Zoiets gebeurt maar één keer in je leven, maar op dat moment gebeurde het. Dat was karma. Ik geloof daar honderd procent in. Alles wat je doet, komt op een dag bij je terug. Misschien niet morgen, maar anders wel over vijf of tien jaar. Veel van mijn klanten blijven terugkomen, en ik denk dat mijn karakter daarin een belangrijke rol speelt. Ik laat mensen nooit te veel betalen. Ze vertrouwen mij.

Als het kan, wil ik anderen helpen, bijvoorbeeld werk- of daklozen. Soms geef ik ze geld, of oude kleding

Ontmoeting: uw verslaggever, die met weinig tot geen kleermakerservaring voor het minste of geringste gaatje in de kleding aanklopt bij Hasan, is inmiddels vaste klant

Gesprek: op de zwarte sofa bij H. Kaya Kledingreparatie & Stomerij aan de Een-drachtsweg

Tijd: donderdag 9 januari van 11.00 tot 12.30 uur

“**Iets maken met je handen heeft me altijd aangetrokken**

– Hasan Kaya

die klanten al jaren niet hebben opgehaald, zoals winterjassen en broeken. Dat kost mij niets en maakt hen blij. Van dichtbij maakte ik mee wat armoede is. Het kan iedereen overkomen.

Vak zelf geleerd

Mijn ouders hadden niets met het maken van kleding, maar ik wist meteen: dit is wat ik wil. Als kind oefende ik na school in het atelier van m'n neef. Ik was twaalf jaar en leerde mijzelf het vak aan. Iets maken met je handen, heeft me altijd aangetrokken. Heel bijzonder hoe je van een stuk stof een prachtige jurk kan maken. Na mijn militaire dienst wilde ik op professioneel niveau aan de slag als kleermaker. Ik vertrok naar Parijs, waar ik een baan kreeg bij het Franse modemerik Gerard Darel, en jurken maakte voor de damescollectie. Ik was begin twintig, verdiende goed, en leek een mooi leven tegemoet te gaan.

Tot ik mijn vrouw verloor. Ze was 24 jaar toen ze overleed aan leukemie. Ze was mijn eerste grote liefde. We hadden samen een dochtertje van een paar maanden. Mentaal ging het steeds slechter met me. In Parijs zag ik daklozen en drugsverslaafden,

en ik wist: als ik niet uitkijk, word ik een van hen. Daarom besloot ik om weg te gaan, naar Nederland. Ik heb op veel plekken gewoond – Parijs, Istanbul, Den Haag – maar geen stad is als Rotterdam. Ik vind dat hier heel veel intellectuele mensen wonen met wie ik kan discussiëren over alles. Zes dagen per week ben ik op de zaak. 's Avonds om zes uur ga ik naar huis. Werken zit in mijn systeem. Een dag rust in de week is voor mij zat. Heel soms heb ik geen zin om te werken, bijvoorbeeld als ik hoofdpijn heb. Maar eenmaal op de zaak, voel ik me altijd beter.

In Nederland ben ik opnieuw getrouwd. Met mijn vrouw heb ik drie kinderen: een dochter van 13 en twee zonen van 9 en 15. Mijn andere dochtertje woont in Turkije, maar we spreken elkaar nog veel. Ik ben een gelukkig man en geniet van de kleine dingen: thuis, op mijn werk, in de tram, op straat.

Het leven heeft mij geleerd om nooit de hoop te verliezen, zelfs op moeilijke momenten. Je weet nooit wat je morgen van het leven krijgt. Door deze zaak heb ik alles.